

De favoriete groene plek van...

Hans van Lunteren, beeldend kunstenaar en hovenier

In deze rubriek nemen we een kijkje op de favoriete groene plek van diverse Utrechtters. Wandelend door het groen voeren we een gesprek over de schoonheid en het beleven van natuur en sluiten we af met een fotoportret.

Aan het begin van het gesprek laat de es flink haar blad vallen en zo starten we de wandeling op een zacht, geelbruin tapijt van essenbladeren. We bevinden ons in de wijk Overvecht, daar waar de Hongkongdreef uitkomt op de Sjanghaidreef. Hier ligt, ingesloten tussen de bebouwing aan de rand van de wijk en de ringweg erachter, een zeer bijzondere groene strook, het Sjanghaipark.

Blijven schoonhouden

Al vanaf de eerste aanleg van dit park in de jaren zeventig werkt Van Lunteren als kunstenaar continu aan de ontwikkeling en verjonging van het park samen met bewoners en de gemeente. Zo is er ieder jaar een bewonerswerkdag waarbij een kleine groep mensen het park grondig schoonmaakt. Al het zwerfvuil wordt opgeruimd en soms worden er jonge bomen geplant. Belangrijk is dat het park niet vervuult of dichtgroeit en daardoor desolaat wordt. Het moet een open gebied blijven, met ruimte voor intimiteit, verscheidenheid en speelplekken.

De natuur krijgt de ruimte

Het Sjanghaipark kreeg zijn unieke vorm door een proces in de tijd waarbij drie vormgevende factoren op elkaar konden inwerken: de ideeën van bewoners en ontwerper over hoe zo'n park eruit kan zien, de manier waarop het park wordt gebruikt en als derde de natuur zoals die zich hier

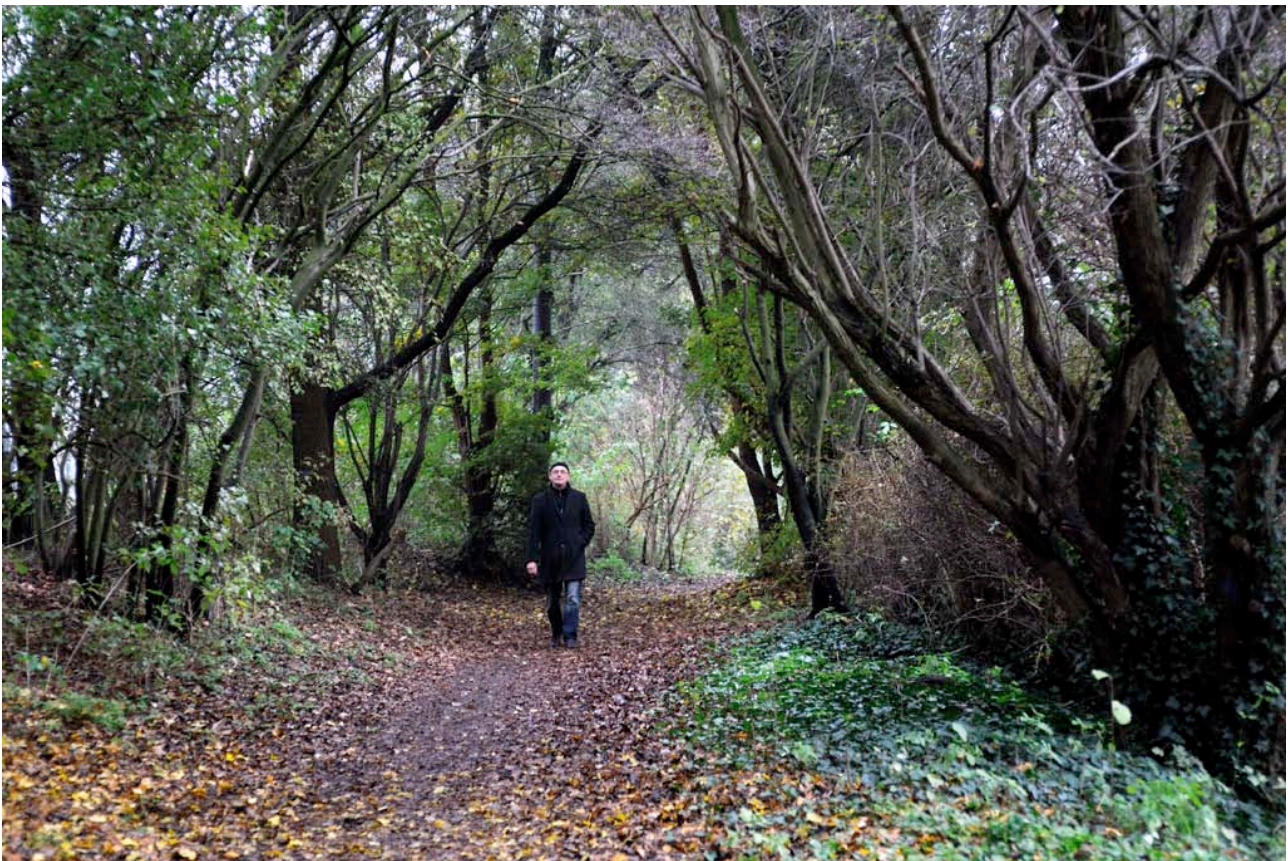
spontaan kan ontwikkelen. Het is een dynamische omgeving, een die zich blijvend ontwikkelt. Enthousiast wijst hij op een dal dat vol staat met braamstruiken. “Zie je, daar krijgt de natuur helemaal de ruimte. Het was een zandplaat en die is nu helemaal aan het verbramen. Dat is goed voor allerlei beestjes, egels bijvoorbeeld kunnen daar goed onder kruipen. De natuur zoekt naar vormen om bezit te nemen van de ruimte, dat is geweldig! In dit park is het herstellend vermogen van de natuur volop aanwezig, dat is onze overlevingsenergie op de planeet!”

Bomen met karakter

We passeren de grote trots van het park, een vijfstammige populier. Meestal worden bomen hoog opgesnoeid en dat vindt Van Lunteren jammer, want juist door de grillige vorm van de takken behoud je het karakter van de boom en kunnen kinderen er lekker in klimmen. Een andere boom, een abeel, heeft het in de beginjaren moeilijk gehad, maar is uitgegroeid tot een monument van een meerstammige boom met lange takken die elkaar kruisen. “Het is net als met mensen die een moeilijke jeugd hebben gehad, dat kunnen de mooiste mensen worden.”

Hommage aan een juweel

We sluiten het rondje park af met een bezoek aan zeer speciale plek in het park. “Dit hier is mijn mooiste pad, zoiets zie je alleen in Zuid Frankrijk. Hier voel je dat de natuur het bijna van je overneemt. Het is een door veldesdoorns en meidoorns overdekt pad, te vergelijken met een klassiek berceau*. Het pad is echt een juweel. Er staan ook veel krentjes hier. In het voorjaar zijn

dit een van de eersten met witte bloesem, dan loop je hier dus onder de bloesem door. Daarna komen die rode blaadjes, ook een prachtige periode. Ik vind het hier een paradijsje.”

Helaas moet het pad wijken voor de bouw van een fietsbrug, die de mensen in Overvecht in verbinding moet brengen met het natuurgebied in het Noorderpark aan de overkant van de Karl Marxdreef.

“Mijn filosofie is: heel erg jammer, daar moet je om rouwen, maar daarna moet je het vooral zien als een kans. Je moet een volgende stap nemen, anders verzuur je. Met een ingenieursbureau heb ik

een plan gemaakt. Een aantal bomen zullen verdwijnen. De mogelijkheid wordt onderzocht of we samen met Stichting Tafelboom iets van de bomen kunnen gaan maken. Zij zagen de bomen tot dikke planken en drogen het hout. Ik wil graag dat dit proces in het park te zien is, in de vorm van een drooghuisje bijvoorbeeld. Het speelveld zal blijven, maar wordt kleiner. De achterste bomen blijven wel staan, we zijn niet alles kwijt.”

Van Lunteren wandelt met zijn lange benen voor een laatste keer over zijn juweel en ik maak een foto van hem. Hoewel hij een man met een behoorlijke lengte is, lijkt hij klein onder de imposante natuurlijke overdekking, gevormd door de grillige takken van de esdoorns en de krentjes.

* Een berceau, ook wel loofgang genoemd, is vooral bekend uit de achttiende-eeuwse tuinarchitectuur en is een pad overgroeid door aan weerskanten staande bomen, heesters, of heggen die aan de bovenzijde met elkaar zijn verbonden.

Meer lezen?

www.hansvanlunteren.nl

www.tafelboom.nl